

DE MUZIEK BEGON OPNIEUW

Leni Saris

De muziek begon opnieuw

Eerste druk in deze uitgave 1998

NUGI 340

ISBN 90.205.2365.1

Copyright © 1996 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Reint de Jonge

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

De nieuweling

De najaarszon goot haar stralen, die kans hadden gezien door de lucht te breken, over het groepje jonge mensen in het schoollokaal. Op dat ogenblik waren er vier meisjes en vijf jongens bijeen, die op één afwezige na samen de hoogste klas van de H.B.S. vormden.

„Kit is laat,” merkte Anneke van Ermt op en de anderen lachten.

„Is Kit al eens vroeg geweest?” bromde een stem vanaf de achtergrond.

„Nee, dat is zo,” zei Anneke beslist. „Maar, Janneman, dat gaat jou niets aan, want... o, daar is ze al.”

Kitty van Meerlevoort, in de wandeling Kit genoemd, kwam zo kalm het lokaal binnen, alsof ze een zee van tijd tot haar beschikking had. Eenparig werd haar groet beantwoord. Sinds onheuglijke tijd was Kit, zonder er moeite voor te doen, de aanvoerster van haar klas geweest. „Kit is zo eerlijk,” had een van de meisjes eens gezegd, toen men zich eens afvroeg, waarom het juist Kit moest zijn, die leiding gaf en in al zijn korthed raakte dit antwoord de kern van de zaak.

„Weet je, waarover wij het zo druk hadden?” vroeg Tine Bergmans. Ze zat op haar lessenaar en staarde diepzinnig naar Kit, die kalm bezig was om haar boekentas leeg te halen en de inhoud op haar bank uit te stallen.

„Ik weet het niet, maar ik kan het wel raden.” Kit lachte ondeugend.

„Het ging natuurlijk over de nieuweling, waarop wij met spanning wachten.”

„Ik heb al uitgevist hoe ze heet.” Tine knikte voldaan. „Sonja van Gestel de Wildt.”

„Een béeld van een naam,” waardeerde Kit. Ze trok een gezicht. „Er bestaat nog een lied ook, dat 'Sonja' heet. Wacht: het is zo!”

Ze galmde het lied met jolige uithalen van haar frisse stem.

Tine dook opeens van haar lessenaar met een waarschuwend gekuch, maar Kit sloeg er geen acht op. Lustig zong ze door, tot er opeens een hand op haar schouder werd gelegd.

„Laat me los,” verzocht Kit verontwaardigd. Ze sloeg naar de hand. „Ik mag toch m'n morgenlied wel kwelen?”

„Zeker, maar dan toch liever op een beter gekozen tijdstip, Katrientje,” zei de gemoedelijke stem van de directeur.

Kit bevroor zichtbaar, keek dan heel voorzichtig over haar schouder, met zo'n ontdaan gezicht, dat ze allemaal lachten, de directeur inclus. Achter hem stond een slank, donker meisje met koele grijze

ogen en het was de uitdrukking in die ogen, waardoor het grappige incident voor Kit een bitter bijmaakje kreeg. De hooghartige, spottende uitdrukking van dat gezichtje was zo heel anders dan de pret, die zich op alle andere gezichten aftekende.

Op de hem eigen, prettige wijze stelde de directeur het meisje aan hen voor en dan stond ze alleen tussen hen. Kit voelde wel, dat het onaangenaam moest zijn, als tien paar kritische ogen iedere beweging van je opnamen en het meisje zag er dan ook niet uit, alsof ze zich erg prettig voelde.

Kit zuchtte bekommerd. Ze leek zo koel en hooghartig, deze Sonja, en in hun kleine klas heerste zo'n prettige sfeer.

De leraar, die juist binnen kwam, wees Sonja de plaats naast Kit aan. Het lag niet in Kits karakter om stug en onvriendelijk te zijn, maar ze had helaas op deze nieuwe buurvrouw heel weinig vat. De antwoorden bestonden uit een knik of monosyllaben.

Plichtsgetrouw bleef Kit haar buurvrouw helpen als dat nodig was, maar het ging zo plechtig toe, dat Nina, die achter Kit zat, zich afvroeg hoe dit eindigen zou. Koel en afwerend bleven Sonja's ogen, alsof ze meteen alle pogingen tot toenadering onmogelijk wilde maken.

In de pauze was het Nina, die een nieuwe poging deed het meisje wat op haar gemak te stellen.

„Je kunt net zo goed proberen om een gletsjer aan de kook te brengen,” verzuchtte Kit treurig.

„Die bizarre woordenkeus van jou!” Nina grinnikte. „Misschien lukt het vanmiddag beter.”

Het bleef echter bij deze vrome wens, want de middag bracht geen spoor van toenadering, wat Kit de verzuchting ontlokte, dat ze zich voelde, alsof ze een mislukte bijeenkomst van 'De Grote Vier' bijwoonde.

Sonja bleek het niet te horen, ze was verdiept in een boek en keek geen enkele keer op.

Kit fronste even geërgerd de fijne wenkbrauwen. Als dit zo moest doorgaan, zou de prettige sfeer in de klas ongetwijfeld bedorven worden. Ze kon zich voorstellen, dat het meisje zich hier vreemd voelde, maar dat kón toch geen reden zijn, om hun de rug toe te draaien en een houding aan te nemen als een koppig kind, dat goed wil laten zien hoe koud het haar laat, dat ze er niet bij hoort.

In een verre van zonnig humeur kwam Kit die avond thuis. Ze ging altijd op de fiets naar school, maar wanneer het weer zo bitter slecht was als vandaag, nam ze de bus. Het bleek dat Sonja ook in het villapark in de voorstad woonde. In een benauwend en volhardend zwijgen hadden de meisjes naast elkaar aan de bushalte staan wachten

en zwijgend hadden ze naast elkaar in het hotsende voertuig gezeten. Zo wandelde Sonja achter Kit aan de Kersenlaan door. De toestand werkte zo op Kits humeur, dat ze het tuinhek onnodig hard in het slot deponeerde. Ze nam zich meteen voor, om voortaan liever een uur lang door de modder naar huis te baggeren, dan nog eens met Sonja in dezelfde bus naar huis te rijden.

„Katrientje, wat kijk je weinig zonnig!” plaagde Huug, de oudste Van Meerlevoort. „Is dat de invloed van het sombere weer?”

Kit vond het bij uitzondering niet nodig om hem van replek te dienen. Zwijgend liep ze de hal in, waar ze verwelkomd werd door een krijzende kinderstem.

Huug hief zijn hoofd en luisterde. Tommies geluid daalde voor hem uit de trap af. „Ga jij hem even halen, Kit. Stina krijgt het niet gedaan.” Kits gezicht helderde op. Ze hield dolveel van de zesjarige jongste en ze kon zijn fanatieke voorliefde voor de gladde brede trapleuning zo goed begrijpen. Hij vond het reusachtig opwindend, om langs die leuning naar beneden te glijden, maar vader had die glijvluchten zonder meer stop gezet, nadat hij Tommie eens op een zeldzaam Halsbrekende toer had betrapt.

Stina verrichtte intussen gymnastische toeren om Tommie naar beneden te krijgen, wat glansrijk mislukte. Kit bewoog hem er toe kalm mee naar beneden te gaan, al was het duidelijk dat het zeer tegen zijn zin ging.

Vader, moeder en Huug zaten al aan tafel en haastig schoof Kit op haar plaats.

„Uw tyrannieke jongste zoon wilde niet naar beneden,” berichtte ze. „Zeg, mam, we hebben een nieuw meisje op school, maar zo’n onge-noeglijk wicht hebben we nog nooit meegemaakt.”

„Dag Kit,” zei haar vader nadrukkelijk.

„O ja, dag vader, dag moeder.” Kit zuchtte, ze hield Tommies hand tegen. „Moet dat bord soms stuk? Schei uit met dat gerammel.”

Mevrouw begon te lachen. „Kindje, ik ben niet gewend, dat jij je bekommert om het heil van mijn serviezen, integendeel...”

„Gunst, mam, u mag het wel waarderen, dat ik onvoorziene deugden ontwikkel,” mompelde Kit onduidelijk.

„Ze heeft heus een kwade bui,” ontdekte Huug zo dwaas verwonderd, dat Kit begon te lachen.

„Och, dat vervelende Van Gestel-kind ook!” zei ze. Ze gaf zo’n kleurrijke schildering van de tocht naar huis in ijzig zwijgen, dat het tenslotte op een lachsucces uitdraaide.

„Ik heb gestudeerd met iemand die Van Gestel heette,” herinnerde Huug zich. „Hij is ’meester in de rechten’ en zit ergens in het buiten-

land voor de exporthandel van zijn vader. Het is een zaak met grote bekendheid in heel Europa.”

„O ja, dat is vast dezelfde,” concludeerde Kit. „Ik heb tenminste gehoord, dat hij een heel belangrijk man moet zijn in het zakenleven. Ze lijkt me onmogelijk trots, mejuffrouw Sonja.”

„Wat sta jij toch gauw met je vernietigend oordeel klaar,” berispte Huug zijn zuster. „Ben jij nu een rechtgeaarde dochter uit een pleitersfamilie?”

Huug was eveneens 'meester in de rechten' en verbonden aan het grote kantoor van zijn vader. Hoewel ouder dan Kit en haar vrienden en vriendinnen, mochten ze hem allemaal graag. Hij vond het prettig om binnen te komen lopen, wanneer de club zwaar zat te bomen op Kits kamer. Zijn aanwezigheid werkte nooit storend en zijn rustig, bezonken oordeel legde vanzelfsprekend altijd gewicht in de schaal. Misschien kwam dit, omdat hij nooit een houding van neerbuigende welwillendheid ten toon spreidde. Ondanks het feit, dat ze altijd genoeglijk met Huug kibbelde, betekende zijn oordeel heel veel voor de jolige, levensblij Kit, die dikwijls sprak zonder eerst na te denken. Ze zag wel, dat hij het ook nu weer niet eens was met haar haastig uitgesproken veto.

„Ik weet, dat Sonja vorig jaar op noodlottige wijze een zusje verloren heeft,” merkte hij heel gewoon op. „Schort je oordeel dus nog even op, Katrientje. Je weet tenslotte niet, wat het kind allemaal te verwerken heeft.”

Daarmee was het onderwerp voorlopig van de baan.

„Moeke, ik wilde vanavond naar Anneke gaan.” Kit keek tersluiks op haar horloge, ze hoopte maar dat vader niet te lang natafelde.

„Jammer, dat Anneke zo ver weg woont. Zeg pap, wanneer leert u me nu autorijden? Het zou fijn zijn, om er in Huugs wagen heen te rijden, het spaart zo'n massa tijd.”

„Die illusie kun je direct grondig begraven,” antwoordde mr. Van Meerlevoort lakoniek. „Ik vind het niet nodig, dat een schoolmeisje in een wagen rondrijdt. Ja, je bent al zeventien jaar, dat weet ik heel goed, maar je bent afschuwelijk onbesuisd. Bovendien is het jou nog niet eens toegestaan om te sturen.”

„Sweet seventeen,” merkte Hugo op. „En dat verbeeldt zich, dat ik haar mijn wagentje af zou staan! Als jij je vriendinnen wenst te bezoeken, neem je je fiets maar.”

„Bemoei je er niet mee,” verzocht Kit. „Als ik brokken maak, mag jij voor me pleiten. Wees eens lief en haal m'n fiets vast uit de schuur. Ik hol nog even naar boven om een boek te halen.”

„Kit, je huiswerk!” riep mr. Van Meerlevoort zijn haastige dochter na.

„Kom eens even terug.”

„Ik had voor morgen alleen maar een paar lessen na te kijken. Een van de leraren is ziek!” riep Kit gejaagd. „Ik heb het tijdens het lunchuur op school geleerd.”

„Dat vind ik geen goede manier om serieus te werken,” meende haar vader, die zijn dochter kende.

Kit danste ongeduldig van de ene voet op de andere en dacht zonder gewetenswroeging aan de geschiedenisles, die ze vast morgenochtend nog moest nakijken. Haar vader was een schat, maar hij kon hopeloos zwaar op de hand zijn als het om haar huiswerk ging.

„Ga maar, wervelwind.” Pa wuifde met het avondblad.

Mevrouw Van Meerlevoort keek haar enige dochter na met een twinkeling van pret in haar donkere ogen. Kit keek eens naar de dreigende regenlucht en trok de capuchon van haar sportieve regenjas met een ruk over haar krullende goudbruine haardos. Dan wipte ze op de fiets, die Hugo nog steeds galant voor haar vast hield.

„Kijk, Huug, daar loopt Sonja van Gestel de Wildt met die grote herdershond naast zich,” zei ze.

Sonja keek hen even aan beantwoordde dan met een stug knikje hun groet. In de zakken van haar jas klemde ze de handen tot vuisten en ze wist niet, hoe triest haar ogen waren, toen ze Kit nakeek, die haastig de laan uit fietste. Dat kind met haar gouden krullen en levendige blauwe ogen moest eens weten, hoe ze er naar snakke om opgenomen te worden in de club jonge mensen. Het moest heerlijk zijn een meisje als Kit tot vriendin te hebben, maar dat kon immers toch niet. Het was zo moeilijk, om je vrij te maken uit de drukkende sfeer, waarin zij tegenwoordig leefde en je kon een zonnig onbezorgd meisje als Kit daar toch ook niet in brengen. Als ze Kit uitnodigde om bij haar thuis te komen, zou ze het wel doen, maar er meteen genoeg van hebben en Sonja wist, dat ze de hele toestand dan nog ondraaglijker zou gaan vinden. Het was beter om verder te gaan, zoals ze was begonnen.

Hugo, die haar nakeek, zag de trieste blik, die ze Kit nazond en de hunkering in de donkere ogen. Dit was zeker niet het koele, hooghartige meisje, dat zijn zusje hem beschreven had.

Diep in gedachten slenterde hij de tuin door. Moeder was bezig met de planten in de serre, die een liefdevolle behandeling genoten. Een armetierige zonnestraal zette het nog donkere haar in warme gloed en weerkaatste in haar ogen, toen ze glimlachend naar hem opkeek. Hij legde even zijn slanke hand op haar schouder.

„Moek, wat is het toch overal goed waar jij bent!” zei hij liefkozend en met een zucht van behaaglijkheid viel hij neer in de gezellige serrestoel.

Mevrouw keek even vertederd naar het donkere hoofd, dat over een tijdschrift gebogen werd. Huug kon zulke dingen spontaan zeggen, zonder overdreven pathos, maar hij meende het.

Hugo's gedachten waren niet bij zijn lectuur. Misschien voelde hij juist op dit ogenblik de wonderlijk goede, huiselijke sfeer in dit huis zo goed aan, omdat hij wist, dat Sonja miste wat Kit in zo'n ruime mate bezat. Hij wist wel iets meer van de familie Van Gestel de Wildt dan hij Kit had verteld. Hij had Sonja's broer weliswaar niet zo intiem gekend, maar toch had hij hem enkele maanden geleden, voor hij naar het buitenland vertrok, nog eens gesproken. Hans van Gestel de Wildt was tenslotte een volwassen mens, met een gevormd karakter, die anders tegenover de gebeurtenissen stond dan het eenzame kind, dat Sonja was.

Van Gestel de Wildt had met hem ook nog even gesproken over de toestand thuis en zijn bezorgdheid om het jongere zusje, dat hij altijd nog tot steun had kunnen zijn.

De hele avond, terwijl Kit onbezorgd pret had met haar vriendinnen, bleef het beeld van Sonja's trieste gezichtje Hugo hinderen.

Kit telde de fietsen hij de boom voor Annekes huis.

„Ik ben de laatste,” dacht ze, terwijl ze haar fiets slordig tegen de rij aangooide en zich amper tijd gunde hem op slot te doen. „Jongens, wat een hoop oud roest!”

„Wat sta je daar te filosoferen!” Annekes hoofd verscheen buiten het raam. „Hier is de sleutel. Nel is uit en ik ben thee aan het schenken.” Geheimzinnig plotseling verdween het hoofd naar binnen. Kit lachte hardop. O, die werd natuurlijk door de van dorst versmachtende schare naar binnen getrokken.

Het stemmengeroes kwam haar tegemoet en Jan Verhey liep galant naar beneden om zich over haar jas te ontfermen.

„Wat een drukte daar boven! Is er iets bijzonders,” vroeg Kit, terwijl ze haar kuif voor het spiegeltje ordende.

„Er wordt zwaar geboomd over toekomst-idealen. Zet je maar schrap, Katrientje.” Hij draafde voor haar uit naar boven en opende de deur van Annekes kamer. „Treed binnen in deze heilige hallen, mejonkvrouw.”

Kit baande zich voorzichtig een weg door de overvolle kamer.

„Waar hebben jullie het over,” informeerde ze, terwijl ze op een bescheiden plaatsje neergleed. „Over de toekomst. Nu, laten we dan eerst beginnen met een behoorlijk eindexamen en dan...”

Haar ogen schitterden opeens met zo'n diepe, warme glans, dat ze haar allemaal geboeid aankeken.

„Ja, en dan.” Spottend en hard klonk Robs stem. „Het is nogal een mooie toestand in de wereld.”

Kit haalde even ongeduldig de schouders op. „Wat wil je dan, Rob! De wereld moet tenslotte beter worden, omdat de jongeren de schouders er gezamenlijk onder zetten. Of doe je niet mee? Jongen, poseer toch niet voortdurend met de afgezaagde slagzin: 'Waarom werken wij'. Om je leven goed en waardevol te maken natuurlijk.” Kit lachte opeens hartelijk.

„Zo'n periode heeft Huug vroeger ook gekend. Ik was nog te jong om zijn redevoeringen allemaal te kunnen begrijpen. Ik staarde hem altijd vol bewondering aan, tot hij op een dag, midden in een rede zei, dat ik niet zo dom moest kijken. Ik was ontzettend beledigd en heb nooit meer naar hem geluisterd, want ik begreep er eigenlijk niets van en eerlijk gezegd, zal hij het zelf ook niet begrepen hebben. Je komt het echt te boven.”

Toen ze uitgelachen waren, vroeg Jan aan Kit: „Wat moet jij nu eigenlijk worden. Heb je geen voorkeur of is het nog een geheim!”

„Ik wil verpleegster worden,” zei Kit rustig, ze keek onderzoekend de kring ongelovige gezichten rond. „Jullie kijken net, alsof ik zo juist verkondigd heb. dat ik leeuwentemster wil worden.”

„Dat is natuurlijk onzin, maar je hebt ons wel overrompeld,” zei Tine.

„Ik zou dolgraag in een kinderziekenhuis komen,” bekende Kit.

Terwijl de anderen zich verdiepten in de mogelijkheden van het uitverkoren beroep, gleden Kits gedachten naar het kleine huisje waar Lieske Hensink woonde. Ze was het dochtertje van een oude schoolvriendin van moeder. De heer Hensink was jong gestorven. Bepaald onverzorgd had hij zijn vrouw en dochtertje niet achtergelaten, maar Lieske was nu al meer dan twee jaar ziek en dat kostte zoveel, dat mevrouw Hensink, die voor haar huwelijk lerares aan een modevak-school was geweest, voor een paar mensen naaide. Lieske was dol op haar grote vriendin Kit, die haar iedere avond als ze uit school kwam, een kort bezoekje bracht. Kit had het nooit een opoffering gevonden. Lieske was zo'n schat, maar het was zo vreselijk, dat het met het zieke beentje steeds achteruit ging.

„Kit, slaap je?” gilte Nina. „Ik heb al drie keer gevraagd of je klaar bent met je lessen voor morgen.”

„Nee, maar dat doe ik straks nog even. Desnoods vertrouw ik maar een keer op m'n gelukkig gesternte. Er zijn tenslotte maar vijf bladzijden, waarvan ik niet zeker ben.”

Een homerisch gelach was het antwoord.

„Schei toch uit, Kitje, de drama's die jouw gelukkig gesternte ons bereid hebben, liggen ons nog vers in het geheugen,” lachte Anneke.

„Als jij je les niet kent, trek je altijd zo'n schuld bewust gezicht, dat de betreffende leraar jou er regelrecht uitpikt.”

„Ja, dat komt, ik versta het nooit als jullie me voorzeggen.” Kit hees zich moeizaam uit haar stoel.

„Ja, dat is onbegonnen werk,” gaf Jan toe. „Want als wij je voorzeggen, beweer je zulke enormiteiten, dat zelfs het kleinste kind snapt, dat je verkeerd hebt geluisterd.”

„Gaan jullie al weg?” vroeg Anneke teleurgesteld. „We zouden toch vergaderen over een toneelstukje voor het aanstaande schoolfeest en daar is nog niets van gekomen.”

„O, dat komt volgende week wel!” riep Kit, die al beneden stond.

„Houden jullie je buiten een beetje kalm,” smeekte Anneke. „Je weet, dat er twee ongetrouwde tantes van me hier tegenover wonen. Als jullie zo te keer gaan, krijgt mams morgen een reprimande over de tegenwoordige jeugd, die geen grein ernst meer kent...”

Lachend reden ze weg, behalve Rob, die nog even met Anneke bleef praten. Daar was iedereen trouwens aan gewend, want de vriendschap van Anneke en Rob bestond al vanaf de lagere school.

„Jij bent tenminste vanavond op een behoorlijke tijd thuis,” zei Kits vader waarderend, toen ze de kamer binnenkwam.

„Ja, pap, maar ik moet immers nog leren,” antwoordde Kit braaf. „Is er nog thee, mam?”

„Zolang er nog een druppel in de trekpot is, wil Kit thee.” Huug schudde het wijze hoofd. „En je hebt vanavond natuurlijk al sloten thee verzvolgen.”

„We hebben druk geboomd.” Kit ging er nog eens echt gezellig bij zitten. „Over de toekomst, weet u.”

„Dat lijkt me een interessant onderwerp,” vond mevrouw, maar pa zei droog: „Ik vermoed, dat Kits onmiddellijke toekomst vrij onprettig zal zijn, als ze nu niet dadelijk naar boven gaat om te leren. Vooruit, kind, niet treuzelen.”

„Maar het is boven zo koud.” Kit huiverde al bij voorbaat.

„Dan steek je het elektrische kachelkje aan,” zei haar moeder onverbiddelijk. „Hier komt er toch niets van leren. Ga je nu, Kit?”

„Koukleum,” schold Hugo, die zelf met een boek bij de haard zat.

Boven kwam Kit tot de glorieuze ontdekking, dat ze haar geschiedenisboek op school had laten liggen. Sonja was de enige die bij haar in de buurt woonde, maar ze kon moeilijk om halftien iemand opbellen, die ze anders niet aankeek.

Kit berustte zonder veel wroeging, stak het kachelkje aan, nam een spannend reisverhaal van de boekenplank en was daar spoedig geheel in verdiept.

Om halfelf klopte Hugo op de deur.

„Wat kom jij doen?” informeerde Kit gastvrij. „Ik ben net op de leeuwenjacht.”

„Moeder vraagt of je vooral niet vergeten wilt het kacheltje uit te doen.” Huug bukte zich en voegde zelf de daad bij het woord.

„Moesten jullie de jacht op groot wild uit je hoofd leren voor de geschiedenisles?”

Kit vertelde hem, dat ze haar boek vergeten had en ze las de gedachte in zijn ogen nog voor hij het zei.

„Als je nu goede vrienden met Sonja was geweest, zou je het van haar hebben kunnen lenen.”

Kit had geen lust om hem tegen te spreken.

Met een zucht liet Kit zich op haar stoel vallen; ze hief tragisch haar ogen naar Tine op.

„Ik heb...” begon ze somber.

„Niet geleerd,” vulde Lida aan; ze hief het geschiedenisboek op. „Ja, dat dacht ik wel. Ik heb het boek gisteravond onder jouw lessenaar gevonden, maar ik kon je niet meer bereiken en aangezien ik niet op de clubavond ben geweest, kon ik het ook niet meebrengen.”

Nina maakte een veelbetekenend gebaar naar Sonja, die over een boek gebogen zat.

„Hoe kan dat nu?” vroeg Kit onwillig. „Jullie moeten maar zien, dat je me er door sleept.”

„We zullen ons best doen,” mompelde Jan Verhey zonder veel hoop. Sonja van Gestel de Wildt kreeg een beurt en kende haar les onberispelijk.

„Kit van Meerlevoort, vertel jij eens wat je er van weet,” klonk de noodlottige vraag.

Daar had je het al! Ze wilde best verder gaan, als ze eerst maar wist waarmee. Ze kende praktisch geen enkel jaartal. Opeens hoorde Kit zacht maar duidelijk het juiste jaartal fluisteren. Sonja probeerde haar voor te zeggen!

Juffrouw Bergsma was niet voor niets al vele jaren lerares en ze liep er dan ook niet in.

„Je kennis omtrent het Henegouwse Huis verkeert wel in zeer deplorabele toestand,” zei ze spottend. „Sonja heeft heus eerlijk haar best gedaan om je er door te slepen, maar haar loffelijke pogingen zijn helaas niet met succes bekroond. Je moet voortaan beter luisteren, Kit, want ik verstond het wel.”

De klas barstte in lachen uit en Sonja haalde de schouders op.

„Kits boek was naast haar tas gegleden, ik vond het toevallig,” haastte

Lida zich uit te leggen. „Er woonde ook niemand in de buurt, waarvan ze het boek kon lenen.”

„En Sonja dan?” vroeg juffrouw Bergsma verbaasd.

„Eh... ja, maar...” begon Kit. Ze kreeg een kleur en zweeg.

„Wij komen niet bij elkaar,” vulde Sonja rustig aan, zonder een spoor van verlegenheid.

De lerares schudde verbijsterd het grijze hoofd. Na zoveel jaren ervaring kwam men nog voor raadsels te staan. Dit tweetal bekende openlijk, dat ze zich niet met elkaar bemoeiden, maar ze gingen elkaar toch voor zitten zeggen.

„Nu, erg logisch is de redenering niet,” merkte ze laconiek op. „Ik zal deze keer dan maar genade voor recht laten gelden. Kit, je krijgt volgende keer een dubbele beurt.”

„Bedankt voor je hulp,” fluisterde Kit tot Sonja.

„Het was goed bedoeld, maar blijkbaar overbodig. Je had het haar beter direct kunnen zeggen,” was het antwoord.

Kit keek geërgerd en zei niets meer. Huug kon zeggen wat hij wilde, maar een eigenwijs vervelend spook was dat Sonja-kind toch.

Toen Sonja echter na schooltijd naar huis fietste, was er weer zo iets eenzaam aan het meisje, dat Kit er door bewogen werd. Zou ze haar inhalen en het nog eens proberen? Nee, ze deed het niet, het draaide toch telkens op een teleurstelling uit. Bovendien moest ze vlug doorfietsen, want ze had Lieske beloofd om vroeg te komen.

Het kind keek al naar haar uit en wuifde enthousiast. Kit nam het nieuwe kinderboek uit haar tas, dan haastte ze zich naar boven. Ze had het nu zevenjarige Lieske vanaf haar geboorte gekend. Een schattige baby was ze geweest en later een lief, vrolijk kindje. Twee jaar geleden was Lieske bij een logeerpartij op een boerderij van een rijdende met hooi opgetaste wagen gegleden. Ze had een vreselijke val gemaakt, maar tot overmaat van ramp was ze met haar knie in een hooivork terecht gekomen. Ondanks alle moeite en zorg wilde het beentje niet genezen. Wat het einde zou zijn, daaraan durfde Kit niet te denken.

„Zo, Liezepoes, braaf geweest vandaag?” Kit boog zich over het kind heen, dat onstuimig haar armpjes om haar hals sloeg.

Het lieve gezichtje onder de kap van zacht lichtblond haar straalde. Haar wereldje draaide om haar moeder en om Kit.

Toen mevrouw Hensink binnen kwam, was het tweetal al verdiept in het nieuwe, grappig geïllustreerde boekje. Kit zat naast het kind op de rand van de divan en Lieske had zich behaaglijk in de arm genesteld die om haar smalle schoudertjes lag.

De ogen van Lieskes moeder werden heel zacht, toen ze het krullen-

de bruine hoofdje en het gladde blonde kopje samen over het boek gebogen zag.

Wat een groot geluk was het toch, dat Lieske Kit had en beter dan iemand anders wist mevrouw Hensink, hoe zacht en geduldig de ogenshijnlijk zo luchthartige, kwikzilverachtige Kit kon zijn.

Niets was haar te veel als het om Lieske ging. Kit was toch nog maar vijftien jaar geweest, toen het ongeluk met Lieske gebeurde, maar de toewijding was nooit verflauwd.

Toen Lieske een ogenblik verdiept was in de plaatjes, keek Kit op.

Mevrouw Hensink zat weer in haar naaihoekje.

„Leuk goed is dat, wat u daar verwerkt,” zei Kit waardierend.

„Ja, het zou jou ook goed staan. Het is trouwens voor een meisje van jouw leeftijd. Sonja van Gestel de Wildt.”

„Ze is bij mij op school.” Kit zuchtte demonstratief.

„Ze is toch erg lief,” zei mevrouw Hensink zacht. Ze keek vol genegenheid naar het meisje. Weet je, ze is alleen niet zo'n zonnig, onbezorgd mensenkind als jij, meiske. Sonja's moeder is... geestelijk dood. Nee, niet wat jij denkt. Mevrouw Van Gestel de Wildt beschikt over haar volle verstand, maar het leven glijdt langs haar heen. Ze stelt geen belang in haar man en kinderen, haar huis of de zorgen voor haar huisgenoten. Ze spreekt niet als het niet hoognodig is. Denk je niet, dat zo'n gevoelig jong meisje als Sonja daaronder heel erg moet lijden?”

„Ja,” zei Kit heel zacht en verschrikt, ze dacht aan haar heerlijk ouderlijk huis, haar lieve, vrolijke moeder.

Dat nam je allemaal maar zo vanzelfsprekend aan, zonder goed te beseffen wat een onnoemelijke schatten je bezat. Ze huiverde plotseling en ze had diepe spijt van ieder onvriendelijk woord, dat ze over Sonja geuit had.

„Kom je morgen weer?” vleide Lieske, toen Kit opstond om naar huis te gaan.

„Ja, Lieske, en dan breng ik het gebreide pakje voor je pop mee.” Ze streelde het blonde zachte haar, maar haar gedachten waren niet bij haar woorden.

Die avond zag zij voor het eerst bewust haar huis, haar omgeving en haar huisgenoten met Sonja's ogen en ze begreep de houding van dat andere meisje.

HOOFDSTUK 2

Kit sluit vriendschap

Langzaam liep Sonja op het huis toe, dat kil en somber leek met dit aanhoudende regenweer. Ze keek op naar de gevel.

„Zonnehoek’,” las ze hardop en ze dacht: „Een bespotting is de naam!” Ze fronste de fijne wenkbrauwen en rommelde in haar tas. Waar was de sleutel nu weer? De kleinste tegenslag kon haar tegenwoordig zo mateloos ergeren, dat ze er zelf van schrok. De deur ging echter al uitnodigend open. Ank, een veel ouder nichtje, dat voorlopig het huishouden op ’Zonnehoek’ bestuurde, was een van de weinige lichtpunten in Sonja’s leven en het sombere gezichtje lichtte op in blij herkennen.

„Dag, Ankie, blij dat je er weer bent! Hoe was het thuis? Ze missen je natuurlijk vreselijk, ontken het maar niet.”

„O jawel, en jij hebt me ook een beetje gemist, zoveel verbeelding heb ik wel!” Ank trok haar nichtje met een vaart naar binnen.

Sonja viel op de halbank neer en haar ogen waren poelen van wanhoop.

„O, Ankie, het is hier net een grafkelder! Vader is zoveel weg. Hans is weg en jij was twee weken weg en Geerte...” Ze snikte even, beheerste zich dan snel.

Ankies hand gleed met een lichte, liefkozende beweging over het gladde, donkere haar van haar nichtje.

Wat is er gebeurd, Sonja? Vertel het me maar.”

„Och, het is daar op school zo’n jolige bende, ze zijn het allemaal zo eens met elkaar, ze zijn zo jong en ze hebben pret en ik... ik hoor er niet bij. Ik sta er buiten, zoals ik er op de andere school ook niet bijhoorde.”

„Ik denk, dat dit meer aan jou ligt, dan aan hen,” verweet Ank zacht.

„Heb je hun een eerlijke kans gegeven?”

„Nee, dat heb ik niet gedaan. Ik lijd aan een minderwaardigheidscomplex en ze denken, dat ik een trots wicht ben.” Sonja schopte driftig een overschoen uit. „O, ze moesten eens weten, hoe prettig het is, als je ziet dat je, ondanks alle liefde, zorg en geduld niets voor je moeder betekent. Ze blijft treuren om het éne kind en ze vergeet totaal dat ik haar nodig heb. Ze denkt er niet aan, dat ik ook van Geerte hield en dat ik niet alleen háár, maar ook mijn moeder verloren heb.”

Ank zweeg, er viel zo weinig te zeggen. Ze hoopte, dat Sonja toch vriendschap zou sluiten op school, maar het zag er weer bedroe-

vend uit. In het begin was Sonja boos en opstandig geweest, toen ze bemerkte, dat haar moeder volkomen opging in haar eigen gedachten en haar verdriet.

„Moeder kóestert haar verdriet!” had ze stampvoetend uitgeroepen. „Ik vind het geméén tegenover ons!”

Bij die gelegenheid had ze voor de eerste en enige keer in haar leven een onbeheerste draai om haar oren gekregen van haar vader. Later had hij er spijt van gehad en was het tot een lang gesprek tussen hen gekomen. Sonja had een blik geslagen op het grote leed, dat haar vader met zich droeg en dat vergat ze nooit meer.

Toen Sonja de zitkamer binnen kwam, waren de overgordijnen al gesloten en de grote schemerlamp straalde een zachtroze licht uit. Mevrouw Van Gestel zat bij de haard en handwerkte. Van de stille figuur ging geen bezieling uit, ze zat daar als een mooi, gracieus beeld. Sonja kon zich niet herinneren, dat ze haar moeder de laatste jaren ooit zonder handwerk had gezien.

In de kostbaar gemeubileerde kamer domineerde het levensgrote schilderij van een zonnig blond, ongeveer tienjarig meisje. Sonja had altijd het gevoel, dat de lachende blauwe ogen haar volgden. Moeder kon er onafgebroken urenlang naar staren, tot het Sonja ging benauwen. In die uren wist moeder helemaal niets van haar omgeving. Sonja zag haar moeder toch altijd nog liever met het eeuwige handwerk bezig dan met dat akelige intense staren naar Geertes beeld.

„Dag moeder,” zei Sonja, ze bukte zich en kuste haar moeder.

„Dag.” Het klonk vaag, moeder keek zelfs niet op, maar telde secuur de steken van haar haakwerk.

Zwijgend dronk Sonja haar thee. Het was stil in de kamer. Ank dekte de tafel in de eetkamer en zo waren moeder en dochter alleen. Soms kon Sonja met een diepe verbazing naar haar moeder staren en zich afvragen, wat zich achter dat gladde voorhoofd afspeelde. Moeder leefde in het verleden, waar Geerte was, ze weigerde om zich in de koude werkelijkheid van het heden te schikken.

Sonja's gedachten gleden naar Kit en het gezellige, lichte huis waar ze woonde. Je moest gewoonweg even naar binnen kijken als je er langs fietste.

Mijnheer Van Gestel de Wildt kwam binnen en de stemming werd meteen milder. Ook nu toonde moeder geen spoor van belangstelling en toch zou vader nooit nalaten haar het eerst en heel teder te begroeten. Altijd opnieuw deed het Sonja pijn om te moeten zien hoe onverschillig die zorgende liefde geaccepteerd werd.

„Dag Sonja-kind, hoe gaat het op school!” Zacht schudde hij haar heen en weer.

„Dat gaat wel, vader,” zei ze glimlachend. „Het is wel een leuke klas.” Traag schoof de avond voorbij. Mijnheer Van Gestel de Wildt was naar een vergadering, mevrouw handwerkte. Ank schreef een brief en keek nu en dan peinzend op, maar Sonja zat over haar boeken gebogen en zei de hele avond geen enkel woord.

De volgende morgen gierde de najaarsstorm door de straten. Kit kwam verwaaid op school aan en Sonja ging vlak na haar naar binnen. „Waar kom jij vandaan?” informeerde Kit verwonderd. „Ik heb je onderweg niet gezien.”

Sonja kleurde, omdat Kit zo gewoon het woord tot haar richtte, ofschoon ze toch allesbehalve beminnelijk was geweest in haar gedrag tegen het meisje.

„Vader heeft me in de wagen meegenomen,” zei ze stug.

Zo, ze gaf nu tenminste antwoord, dat was een vooruitgang, dacht Kit en ze besloot in hetzelfde tempo voort te gaan. Als ze nu niet bleef praten, dan bevroor het kind weer en dan waren ze even ver als in het begin. Waarover moest je nu opeens beginnen?

Kit, die nooit om woorden verlegen zat, zocht naar een onderwerp van gesprek. Ze liepen samen naar boven. Alweer zwijgend, dacht Kit wanhopig. Er was nog niemand in het klaslokaal en Sonja liep naar het raam.

„Regen en storm maken me zo triest,” zei ze opeens.

„Ik houd er wel van.” Kit keek nadenkend naar Sonja.

Nee, het was zeker geen pose van haar. Zo wit en oneindig triest was het smalle gezicht nu.

„Maar ik heb ook geen reden om me triest te voelen,” voegde Kit aan haar woorden toe.

„Nee, dat geloof ik graag.” Voor het eerst zag Kit Sonja lachen. Het gezichtje werd daardoor van een wonderlijke liefde; ze keek Kit recht aan met haar grote grijze ogen, waarachter je zoveel gedachten wist, die geen mens kon raden.

„Zonder je toch niet zo af, Sonja,” zei Kit impulsief. „Dat is immers niet om vol te houden. Bovendien wordt de verhouding tussen ons regelrecht belachelijk. Denk maar eens aan die tocht naar huis, naast elkaar, achter elkaar, botsend in de bus en dat alles een 'Lied ohne Worte'.”

Sonja schaterde het opeens uit.

„Als jij je gezicht tijdens die gedenkwaardige tocht eens had kunnen zien! De verontwaardiging droop er af. O Kit, het was gewoonweg bespottelijk en ik weet ook wel, dat het aan mij ligt, maar...”

„Daar kunnen we nu niet over praten, want ik hoor de anderen

komen," zei Kit haastig. „Kom jij vanavond bij mij?"

Sonja aarzelde even, dan schudde ze ontkennend het hoofd.

„Nee, kom jij liever eerst bij mij."

Kit, die onmiddellijk begreep, dat Sonja daarmee een bedoeling had, stemde grif toe.

„Het is Kit zowaar gelukt Sonja te ontdooien," fluisterde Nina. „Doe alsjeblieft heel gewoon, kinders. Niets laten merken."

„Môge, Katrientje." Jan Verhey deponeerde een indrukwekkende aktetas op zijn lessenaar. „Wat sta je daar te kauwen? Deel eens eerlijk mee."

„Dat zal moeilijk gaan," beleed Kit. „Ik had maar één dropje, dat heeft Tommie in overmaat van broederlijke liefde in m'n mantelzak geduwd."

Sonja lachte ongedwongen mee met de anderen en de prettige sfeer in de klas was meteen hersteld. Kit was er blij om, tenslotte groeide je toch uit boven dat kinderachtige gedoe uit de laagste klassen en ook zag je de leraren anders. Zij zag hen tenminste het laatste jaar niet meer als mensen, die hoofdzakelijk bestaan om de schooljeugd te straffen of door hen geplaagd te worden. De onbezorgde pret onder elkaar was er gelukkig nog en die zou er blijven, tot ze volgend jaar hun eigen weg zouden moeten gaan. Hè, daar moest ze nu nog maar niet aan denken.

„Kit, slaap je?" informeerde Van Raalte, de wiskundeleraar.

„Ik dacht na," bekende Kit.

„Over het vraagstuk?" vroeg hij; zijn ogen twinkelden.

„Wel over een vraagstuk, maar niet over dat, wat u zo juist gesteld hebt," gaf ze eerlijk toe. „Ik was bezig om me in de toekomst te verdiepen."

Geert Vollewens, de stille, die ook niet gauw lachte, barstte plotseling in een luid gehinnik uit. Het maakte zo'n dwaze indruk, dat ze allemaal begonnen te lachen, de leraar inclusief.

Hij kende Kits verrassende eerlijkheid. Vroeger zou hij misschien bij zo'n antwoord gedacht hebben, dat het brutaliteit was. Gedachten lieten zich nu eenmaal niet altijd dwingen en jonge mensen dachten wel degelijk na. Hij ergerde zich er altijd aan, wanneer hij iemand hoorde beweren, dat de jeugd van tegenwoordig niet meer nadenkt. Hij was van oordeel, dat ze over het algemeen een vast omlinjende eigen mening hadden, niet altijd juist, maar er werd gepraat en van gedachten gewisseld. Van Raalte hield van jonge mensen en zeker van deze klas met haar prettige eigen sfeer van kameraadschap.

„Nu, de afdwaling is je vergeven," zei hij. „Ga maar eens door met de oplossing van dit vraagstuk, dan blijf je vanzelf beter bij met je

oproerige gedachten.”

Die avond gingen Sonja en Kit samen naar huis en zo kwam het ook, dat Sonja mee ging naar Lieske.

Het kleine ding had een vriendelijk karakter en ze vond het altijd zo prettig om bezoek te ontvangen. Sonja was een beetje stil, maar dat scheen Lieske niet te hinderen.

Toen ze weer buiten waren stak Kit haar arm door die van Sonja.

„Een kind met blond haar en blauwe ogen, zoals Lieske, herinnert me altijd aan mijn zusje.” Sonja huiverde even. „Arm Lieske! Wat is het toch afschuwelijk een kind te zien lijden.”

„Ja, dat is het zeker.” Kits stem klonk heel ernstig. Ze hadden beiden het gevoel, dat ze elkaar volkomen begrepen, maar naar het zusje van Sonja durfde Kit niet te vragen.

Mevrouw Van Meerlevoort glimlachte om de heerszuchtige manier, waarop Kit haar nieuwe vriendin op een draf met zich mee trok, alsof ze bang was, dat het meisje er misschien plotseling vandoor zou gaan. „Ik vind het fijn, dat Kit je heeft meegebracht,” zei ze hartelijk. „Toe Kit, laat Sonja eens los, je kijkt net alsof je haar tegen wil en dank hierheen hebt gesleurd.”

„Nou, dat is ook zo,” beweerde Kit, terwijl Sonja kleurde.

„Trek je van de zonderlinge manier van onze werfelwind maar niets aan, kindje.” Mevrouw drukte het smalle meisjeshandje bemoedigend. „Jij blijft toch even een kopje thee drinken? Kit, ga jij Hugo even waarschuwen en kijk meteen wat Tom uitvoert.”

Mevrouw Van Meerlevoort wendde zich weer tot Sonja, die ze van thee had voorzien.

„Ik ben blij, dat jullie vriendschap hebt gesloten. Mijn werfelwind kan zo goed een vriendin gebruiken, die niet zulke stormachtige eigenschappen heeft. Erg jongedamesachtig is ze helaas nog niet. Dat heb je zeker wel bemerkt?”

„Kit is een schat,” zei Sonja warm en ze verwonderde zich over haar eigen woorden. „Ik ben blij, dat ze niet anders is. Ik...”

Ze zweeg beduusd. Lieve help, wat een lawaai! Kit kwam met haar twee broers naar beneden! Tom zat op Hugo's rug, hij liet zijn paard de kamer binnen steigeren. Mevrouw vond het blijkbaar gewoon, maar toen ze Sonja's ontdane gezicht zag, begreep ze, dat Sonja waarschijnlijk niet gewend was, dat haar familieleden op zo'n luidruchtige wijze van hun aanwezigheid blijk gaven.

„Huug speelde voor paard,” helderde Kit ten overvloede op.

„Dat is vrij duidelijk,” merkte mevrouw op; ze deed de radio uit. „Het lawaai is oorverdovend.”

Hugo zwaaide Tom op de grond en haalde haastig een hand door zijn

verwarde haren, die enkele tinten donkerder waren dan Kits warrige haardos. Een paar helderblauwe doordringende ogen keken Sonja vriendelijk aan en een stevige hand drukte de hare. Tommie school achter zijn grote broer weg, maar besloot dat die juffrouw er aardig genoeg uitzag om te voorschijn te komen. Ze leek hem niet zo'n mal kind, dat hem zou gaan zoenen of gekke naampjes geven, van dergelijke dingen hield je als zevenjarige niet meer.

Het viel Sonja allemaal geweldig mee en het duurde niet lang of ze voelde zich, alsof ze er bij hoorde. De Van Meerlevoorts hadden er slag van je volkomen in hun kring op te nemen.

Hoe gezellig het ook was, Sonja kon niet te lang blijven, want ze wilde voor het eten nog piano studeren.

„Kit mag wel eens een voorbeeld aan je nemen,” zei Hugo waardevol. „Ze moet altijd met geweld aan haar studie worden gezet en ze komt maar hoogst zelden verder dan de nieuwste mop, althans op de piano.”

Sonja lachte hardop. Kit haalde met vorstelijke minachting de schouders op.

„Kit speelt fijn!” mengde Tommie zich verontwaardigd in het gesprek.

„Van die echte hoempa-dingen.”

„De muziekcriticus in zakformaat.” Hugo woelde met zijn hand door Tommies overvloedige blonde krullen.

„Ik ben er van overtuigd, dat Tommie Kits spel meer zal waarderen dan mijn verrichtingen op de piano,” lachte Sonja. „Hij is nog te klein, geloof ik, om Chopin, Debussy en Tsjaikowski te kunnen waarderen.”

„Ja, maar *wij* kunnen dat wel.” Mevrouw knikte Sonja hartelijk toe.

„Ik hoop, dat je heel dikwijls hier komt en dat je ons van je spel laat genieten.”

Toen Sonja wegreed bedacht ze, dat het geen wonder was, dat Kits vriendinnen haar ouderlijk huis 'De Zoete Inval' hadden gedoopt, in plaats van 'De Lijster', zoals de officiële naam luidde.

Kit liep diep in haar kraag gedoken door de tuin van 'Zonnehoek'. Geen wonder, dat Sonja, die van nature en door de omstandigheden niet zo'n blijmoedig zieltje zonder zorgen kon zijn als zij, hier somber van werd. In de zomer zou het er misschien wel prettig zijn, maar nu leek alles zo troosteloos en kaal.

„Wat een kasern,” dacht Kit oneerbiedig. „Ik zou dat grote bakbeest niet graag ruilen voor ons knusse huisje.”

Sonja liet Kit zelf binnen in een indrukwekkende hal, die Kit min of meer de indruk gaf, dat ze in een of ander feodaal ridderslot verzeild

was geraakt.

„Waar staat de geharnaste?” vroeg ze argwanend en op Sonja’s verwonderde blik: „Bij deze hal hoort een harnas in de hoek, maar ik weet zeker, dat ik hier dan ’s avonds nooit een stap zet.”

Sonja rolde op de halbank neer en lachte tot de tranen over haar wangen rolden. „O, Kit, gek kind! Maak je maar niet bezorgd, zo’n ijzeren mijnheer bezitten we. niet.”

„Gelukkig,” verzuchtte Kit. „Als je klaar bent met lachen, zullen we dan verder gaan?”

Als bij toverslag gleed de vrolijke lach van Sonja’s gezichtje.

„We zullen eerst moeder even gaan begroeten, dan kunnen we daarna naar m’n kamer gaan.”

Kit legde even haar hand op Sonja’s schouder en heel zacht klonk haar stem: „Sonja, je doet net alsof mijn bezoek een... een soort examen is voor jou. Als ik eenmaal vriendschap sluit, dan is het voorgoed en doen de omstandigheden daaraan niets af. Zullen we nu gaan?”

Het eerste wat Kit in de grote kamer opviel was het levensgrote schilderij aan de wand en de grote donkere ogen, die een ogenblik naar haar opgeslagen werden. Mevrouw stak Kit de hand toe met een glimlach, die hoogstens beleefd genoemd kon worden, maar waaraan alle warmte ontbrak. Ze zei ook niet, dat ze het prettig vond voor Sonja, dat ze vriendschap had gesloten, er was geen goedkeuring in haar ogen, maar ook geen afkeuring. Kit realiseerde zich met een wee gevoel van schrik, dat het mevrouw Van Gestel de Wildt volkomen koud liet, wat Sonja deed of voelde. Je kon deze wonderlijke geestestoestand misschien moeilijk omschrijven, maar je voelde het zuiver aan, zodra je in de nabijheid van Sonja’s moeder was. Opeens wist Kit heel zeker, dat de vrouw daar tegenover haar ook zo stond tegenover haar man en haar zoon en tegenover alles, wat haar leven vroeger inhoud had gegeven. Het moest voor Sonja ook zijn om wanhopig te worden, voortdurend te kloppen op een gesloten deur, waarachter ze iemand wist, die ze liefhad, maar die weigerde om te antwoorden. Mijnheer Van Gestel de Wildt kwam binnen en Kit zag, dat haar vermoeden juist was geweest. Wat een ontzettend leed moest deze vrouw hebben meegemaakt om met een dood hart temidden van de naar haar liefde hunkerende familie te kunnen leven, of was dat hart alleen schijndood?

„Ik hoop, dat de vriendschap tussen jou en Sonja groeien zal,” zei Sonja’s vader, met Kits hand in de zijne en zijn ernstige ogen zonden haar een boodschap toe, die ze wonderlijk goed begreep.

Sonja had een vriendin nodig, die haar tegen wil en dank dwong om jong en vrolijk te zijn, die haar geen tijd liet om te veel na te denken.

„Daarvan ben ik overtuigd,” zei ze warm en een zonnige glimlach gleed over haar gezichtje.

Kit wist, dat Sonja's vader haar begreep, maar wat ze niet wist was, dat hij zich vanaf dat ogenblik gerust voelde over Sonja's toekomst en dat zij zelf een plaatsje in zijn hart veroverd had, dat hem heel veel later in staat zou stellen Kits besluiten onpartijdig te beoordelen.

„Nu gaan we naar mijn kamer,” besliste Sonja. „Anders wordt het zo laat, want ik heb nog een paar lessen te leren.”

Ze liepen naast elkaar naar boven; de trappen waren heel breed en belegd met zware, warmgekleurde lopers.

Sonja's kamer sloeg Kit enkele minuten met stomheid en dat wilde heel wat zeggen.

„Wat een prachtige kamer,” fluisterde Kit beduusd. „Erg mooi, maar vreselijk groot. Weet je, ik heb een leuk kamertje, maar hierbij kan het niet halen.”

’t Zal er wel gezelliger zijn dan hier,” zei Sonja onverschillig, terwijl ze de verwarming hoger zette. „Alle kamers zijn hier zo abnormaal groot. Je kunt hier overal verdwalen.”

Kit bekeek keurend de smaakvolle inrichting en de boekenkast, propvol met boeken.

„Ik vind het hier vorsteljk,” zei ze oprecht en grijnsde weinig gracieus bij de gedachte, wat haar ouders zouden zeggen, wanneer zij met zulke buitensporige wensen voor de inrichting van haar kamertje aankwam.

Sonja had water gekookt in een elektrisch keteltje en was aan de theetafel bezig om thee te zetten. Kits ogen dwaalden naar een grote foto, die op het bureautje stond. Het was een erg knap en wilskrachtig gezicht, maar tamelijk hooghartig en het leek op Sonja.

„Dat is m'n broer,” zei Sonja. „Hoe valt je oordeel uit?”

„Hij maakt dezelfde indruk op mij, als jij in het begin,” bekende Kit. Sonja begon te lachen om die voorzichtige woorden.

„Ik weet wat je bedoelt. Je vond mij een trots spook met een hoop verbeelding. Nu, Hans is ook heel anders dan hij daar op de foto staat. Het komt alleen omdat hij er een gruwelijke hekel aan heeft om zo'n officiële foto te laten maken. Het is dan ook gebeurd op mijn speciaal verzoek vóór hij naar het buitenland ging. Binnenkort komt hij weer thuis en dat vind ik ongelooflijk heerlijk. Hans is altijd zo'n grote steun voor me geweest, tenslotte is hij tien jaar ouder.”

Het bleef even stil, ze dronken hun thee, ieder in hun eigen gedachten verdiept, dan vroeg Kit aarzelend: „Dat schilderij beneden valt iedereen die binnenkomt direct op. Is dat een zusje van je?”

„Ja, ik zal het je vertellen, Kit, en daarna spreek ik er liever nooit

meer over, want nog word ik dikwijls bijna stikkend van benauwdheid wakker, dan droom ik er weer van." Sonja sloot de ogen, dan ging ze verder en haar stem klonk vreemd schor: „Voor we hierheen kwamen, woonden we in Den Haag. We hadden een heerlijk huis en we vormden een echt gelukkig gezin, tot die noodlottige dag, waarop ons geluk met één slag verdween. Vroeger was Ank niet bij ons. Vader was jong en vrolijk en mijn moeder was zoals jouw moeder nu is, altijd opgeruimd, belangstellend en vol liefde voor ons allemaal. We waren alle vier dol op ons hekkensluitertje Geerte. Geestige naam is dat, hè! Heel anders dan Sonja, maar de naam paste bij haar. Hans en ik zijn heel donker, maar onze Geerte was zo blond en zo zonnig als een mooie zomerdag. Iedereen hield van het kind, ze was een echt geestig klein ding en altijd even lief; waar Geerte haar voetjes zette scheen de zon. Ze zat in de vierde klas en ter ere van het kerstfeest zou er een kerstspel worden opgevoerd. Geerte zou een van de engelen uitbeelden. Op de avond vóór het feest wilde ze ons de jurk laten zien, die ze zou dragen. Het was een wolk van een zachtblauwe tule. Beeldig was ze, niet alleen door de jurk, maar door de stralende blik in haar ogen en haar prachtige goudblonde krullen. Met echt kinderlijk plezier draaide ze rond om de rok mooi breed te laten waaieren. Een strook raakte een vlam in de open haard. 'n Korte jurk van dikke stof zou nooit zo snel vlam hebben gevat, maar die ellendige dunne flodder slorpte de vlammen in enkele seconden op. Ze stond onmiddellijk in lichterlaaie, het duurde maar een ogenblik vóór Hans haar in het tafelkleed had gedraaid... Het afgrijselijke tumult, onze doodsangst, Geertes gil, het zijn dingen, die ik nóóit zal kunnen vergeten..." Het bleef even heel stil, dan ging Sonja verder: „Geerte heeft nog twee dagen geleefd. Daarna is moeder ziek geworden en na haar herstel was ze... wel, zoals ze nu is. Zuster Derksen, die Geerte heeft verpleegd, komt nog dikwijls bij ons en het is zo wonderlijk, dat moeder tegen haar wel vriendelijk en belangstellend kan zijn. Ik denk, omdat ze in haar een schakel met Geerte ziet. Ja, en dat is nu onze geschiedenis, waaronder we blijven lijden, omdat moeder volkomen blijft opgaan in haar verdriet en in de herinnering aan Geerte. Ze duldt niet, dat wij over het kindje praten, wij zijn alleen maar... storende elementen. Ja, Kit, kijk niet zo verschrikt. Zo ziet moeder ons, maar zij kan het niet helpen."

„Niemand kan een verwijt gemaakt worden." Kit had Sonja's hand stevig in haar hand genomen. „Het komt zeker wel in orde, ook met je moeder, Weet je, Sonja, jijzelf hebt nog steeds angstvisioenen over Geerte, hoe moet het dan voor je moeder zijn? Het is toch nog erger een kind te verliezen dan een zusje, hoe lief je haar ook had. Jij moet

proberen om van Geerte alleen het zonnige, het blije, vast te houden. Je móet, Sonja, want anders gaat het jouw leven ook overheersen. Ik zal je helpen, ik zal je dwingen om jong te zijn. Ben je dat niet verplicht aan je vader, die al zo'n groot leed te dragen heeft?"

„Daar denk ik juist aan.” Sonja staaarde peinzend voor zich uit. Maar wat Lieskes moeder alléén dragen moet, zonder de hulp en steun van haar man, is toch ook heel zwaar. Ze is altijd zo rustig, zo lief en vrolijk. Hoe kan ze zo blijven, Kit?"

„Lieskes moeder heeft een groot en kinderlijk blij Godsvertrouwen, ook al praat ze daarover bijna nooit.” Kit boog zich dichter naar Sonja. „Weet je, Sonja, soms komt je moeder toch buiten? We zullen haar een keer meenemen naar Lieske. Je moet wel een steen zijn om voor Lieske onverschillig te blijven. Ik ga nu naar huis, want het is aardig laat geworden, maar denk er om, je schouders er onder en een lachend gezicht.”

„Tot uw bevel, kapitein,” lachte Sonja.

Kit wees in het voorbijgaan naar de grote foto van Sonja's broer.

„Is hij net zoals jij? Jantje huilt, Jantje lacht?"

Sonja schudde Kit door elkaar. „Nee, malle, hij is de gelijkmatigheid en de rust in persoon, wat maar een geluk is voor ons allemaal.”

In de Kersenlaan kwam Kit haar broer tegen, ze stak haar arm door de zijne en het naar hem opgeheven gezichtje was zeldzaam ernstig.

„Ik zal nooit meer iemand op het eerste gezicht veroordelen,” bekende ze. „Ik heb Sonja verkeerd beoordeeld.”

„Ze heeft heel veel liefde en begrip nodig, Kit,” zei Hugo zacht en zijn stem klonk wonderlijk bewogen.

Zo kalm kwamen ze thuis de zitkamer binnen, dat mevrouw verwonderd opkeek, maar niets zei. Ze vermoedde alleen iets, door de innige manier waarop de weinig demonstratieve Kit de arm om haar schouders sloeg en een warme wang tegen haar gezicht drukte. Huug, die bij liefkoningen van Kit altijd plaagde, dat Kit beslist iets nieuws nodig had, maakte deze avond geen schertsende opmerking.

Hugo en Kit gingen geen van beiden met dichte ogen aan het leed van andere mensen voorbij, dacht mevrouw Van Meerlevoort en daarvoor dankte ze God.